

ZÁVEREČNÁ ČASŤ SÉRIE
SEDEM
SESTIER

HARRY
WHITTAKER
LUCINDA
RILEYOVÁ

ATLAS

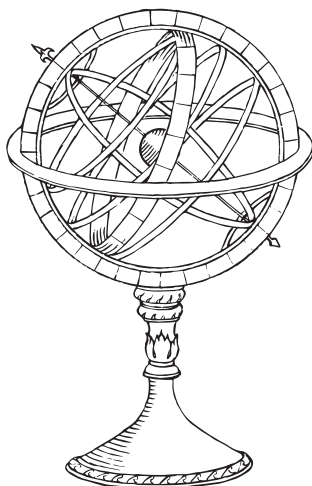
PRÍBEH TATKA SLANÉHO

VŠETKO BUDE ODHALENÉ

TATRAN

ATLAS

Príbeh tatka Slaného

HARRY WHITTAKER
LUCINDA RILEYOVÁ

8. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley & Harry Whittaker:
ATLAS – The Story of Pa Salt,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, Dublin 2023,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5399. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhla a spracovala Ľubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley & Harry Whittaker 2023

Translation © Mária Kočanová 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1388-2

*Lucinda venuje tento román
svojim čitateľom po celom svete.*

*Ja ho venujem svojej mame, ktorá ma
inšpirovala po každej stránke. H. W.*

Úvod

Milí čitatelia!

Dovoľte mi, aby som sa predstavil. Volám sa Harry a som najstarší syn Lucindy Rileyovej. Možno niektorých z vás prekvapilo, že na prebale tohto dlho očakávaného románu sú dve mená.

Tesne pred vydaním *Stratenej sestry* v roku 2021 Lucinda oznámila, že pripravuje prekvapujúci ôsmy, záverečný diel série *Siedmich sestier*, v ktorom vyrozpráva príbeh záhadného tatka Slaného. Vo svojej autorskej poznámke na konci siedmeho dielu napísala: „Záver nosím v hlave osem rokov a nemôžem sa dočkať, keď ho konečne položím na papier.“

Bohužiaľ, v júni roku 2021 moja mama zomrela na rakovinu pažeráka, ktorú jej diagnostikovali v roku 2017. Možno špekulujete, či vôbec mala čas niečo napísať. No osud pracuje záhadným spôsobom. V roku 2016 mama odletela do Hollywoodu na pozvanie produkčnej spoločnosti, ktorá sa zaujímala o získanie práv na sfilmovanie *Siedmich sestier*. V súvislosti s tým štáb zaujímalo, ako sa celá séria skončí – štyri diely pred plánovaným záverom.

Prípravy na filmovanie prinútili mamu zhrnúť útržkovité myšlienky do uceleného dokumentu. Pre potenciálnych producentov napísala tridsať strán dialógov, ktoré budú vyvrcholením celej série. Bezpochyby vás nemusím presviedčať, že tie strany sú úchvatné, nabité drámou, napätím... a obrovským prekvapením.

Fanúšikovia série vedia, že tatko Slaný sa vyskytuje v každej knihe. Mama si robila časovú os o pohybe každej postavy v priebehu desiatok

ÚVOD

rokov, čím si vlastne zostavovala zrozumiteľného sprievodcu dejom. V skutočnosti Lucinda „položila na papier“ viac, než sama pripúšťala.

V roku 2018 sme s mamou napísali sériu kníh pre deti *Strážni anjeli* a stali sme sa spoluautormi štyroch kníh. V tom čase ma požiadala, aby som dokončil *Sedem sestier*, keby sa stalo najhoršie. Naše rozhovory zostanú navždy utajené, no rád by som zdôraznil, že počas nich som nadobudol istotu, že to zvládnem, ak dôjde k niečomu nepredstaviteľnému. A naozaj to bolo nepredstaviteľné. Myslím, že mama nepredpokladala, že zomrie tak skoro, a nepredpokladal som to ani ja. Niekoľko ráz zázračne poprela zákony vedy a prírody a vrátila sa do života z kraja priepasti. Napokon, mama bola vždy trochu čarodejníčka.

Po jej smrti nebolo pochýb o tom, či dodržím slovo. Veľa ľudí mi položilo otázku, či tá úloha nebola pre mňa ťažká. Ved' napokon *Atlas* sľubuje odhalenie tajomstiev, ktoré držali čitateľov v napätí celé desaťročie. Ja som však bol poctený tým, že som celý proces pozorne sledoval. Dokončil som úlohu pre svoju najlepšiu priateľku a hrdinku. V tom zmysle som sa vôbec necítil pod tlakom, naopak, vnímal som to ako potešenie. Prirodzene, predpokladám, že niektorých z vás bude zaujímať, ktoré časti deja sú mamine a ktoré moje, no podľa mňa to nie je dôležité. Zjednodušene, príbeh je príbeh. A viem, že na konci knihy budete citovo uspokojení. Mama sa o to postarala.

Lucindin najväčší úspech pravdepodobne spočíva v tom, že nik správne neuhádol tajomstvo, ktoré bolo hnacou silou celej série – a tých teórií boli tisíce. *Atlas* odmení tých, ktorí si sériu obľúbili od samého začiatku, no prináša aj nový príbeh (hoci tam vždy bol, schovaný potichu medzi predchádzajúcimi tisícmi strán). Ja možno iba rozptyľujem dymovú clonu...

Práca na románe *Atlas: Príbeh tatka Slaného* bola pre mňa životnou výzvou, ale aj privilegiom. Je to Lucindin dar na rozlúčku a ja som nadšený, že vám ho môžem odovzdať.

Harry Whittaker, 2022

*Sú veci na nebi a na zemi,
o ktorých tvoja veda nesníva.*

William Shakespeare

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právnik tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

Tiggy (Taygeté)

Elektra

Smejka (Meropé)

Predslov

Tobolsk, Sibír, 1925

Prenikavý vietor zdvihol kúdol snehu a dvaja malí chlapci si tuhšie pritiahli tenké kožuchy k tváram.

„Pohni sa!“ zavolal starší. Hoci iba nedávno dovíšil jedenásť rokov, hlas mu už začínal chrapľavieť. „Stačilo. Vráťme sa domov.“

Mladší chlapec – iba sedemročný – zdvihol hrbu dreva na kúrenie, čo spolu nazbierali, a rozbehol sa za starším chlapcom, ktorý sa medzitým rázne pohol vpred.

V polovici cesty k domovu chlapci spozorneli na tiché čvirikanie medzi stromami. Starší chlapec zastal.

„Počuješ to?“ opýtal sa.

„Áno,“ odvetil menší. Ruky ho boleli od ťažkého dreva, a hoci sa zastavili iba na chvíľu, roztriasol sa. „Môžeme ísť domov, prosím? Som unavený.“

„Neskuč,“ zahriakol ho starší chlapec. „Idem to preskúmať.“ Podišiel k neďalekej breze a kľakol si. Mladší ho neochotne nasledoval.

Pred nimi sa na zemi bezmocne trepotal malý vrabčiak, nie väčší ako rubel.

„Vypadol z hniezda,“ vzdychol starší chlapec. „Alebo možno... počúvaj.“ Obaja znehybneli a napokon začuli nad sebou prenikavé pískanie.

„Aha! To je kukučka.“

„Ten vták z hodín?“

„Áno. Ale nie sú to priateľské bytosti. Kukučka znáša vajíčka do hniezd iných vtákov, a keď sa z nich vyľiahnu mladé, ostatné mláďatá vyhodia z hniezda.“ Smrkol. „Presne to sa stalo aj tu.“

„Ach, nie.“ Mladší chlapec sa sklonil a malíčkom zľahka pohladkal vtáčika po hlave. „Už je dobre, priateľko, sme pri tebe.“ Pozrel na svojho spoločníka. „Čo keby sme vyliezli na strom a vrátili ho do hniezda?“ Chlapec sa pokúšal nájsť pohľadom v korune hniezdo. „Určite je veľmi vysoko.“ Odrazu zem pod stromom prenikavo zachrup-

čala. Chlapec sklopil oči a videl, že starší chlapec rozmliaždil vtáčika topánkou.

„Čo si to spravil?“ skríkol zdesený.

„Matka by ho neprijala. Bolo najlepšie hneď ho zabiť.“

„Lenže... to nemôžeš vedieť.“ Chlapcovi z hnedých očí vyhŕkli slzy.

„Mohli sme to aspoň skúsiť.“

Starší chlapec mávnutím ruky odmietol ďalšie protesty. „Nemá význam robiť niečo, čo je odsúdené na neúspech. Jednoducho je to strata času.“ Pokračoval v ceste dolu svahom. „Pohni sa. Aby sme sa čo najskôr vrátili.“

Mladší chlapec sklonil hlavu a zahľadel sa na mŕtveho vtáčika. „Ospravedlňujem sa ti za bratovo správanie,“ vzlykol. „Trpí. Nechcel ti to spraviť.“

Atlasov dennik

1928 – 1929

Boulogne-Billancourt
Paríž, Francúzsko

Denník mi darovali *monsieur* a *madame* Landowski. Tvrdia, že preto, lebo nerozprávam, no vedia, že viem písať, a vraj by bolo dobré, keby som si zapísal veci, o ktorých rozmýšlam. Spočiatku si mysleli, že som iba obyčajný hlupák, že som prišiel o rozum, čo je v mnohých ohľadoch pravda. Alebo presnejšie, zrejme som ich unavil, lebo u nich žijem pomerne dlho. Sú veľmi ustatí, rovnako ako ja.

Dôvod, prečo vedia, že mi v hlave ostalo aspoň trochu rozumu, je ten, že ma požiadali, aby som niečo napísal. Spočiatku sa ma snažili primáť, aby som napísal svoje meno, vek a miesto, odkiaľ pochádzam, ale ja som sa dávno naučil, že ak človek zaznamená také veci na papier, môže sa dostať do ťažkostí a ťažkosti sú niečo, do čoho sa jakživ viac nechcem dostať.

Tak som si sadol ku kuchynskému stolu a napísal časť básne, ktorú ma naučil papa. Pravdaže, podľa nej by si nik nedomyslel, odkiaľ som prišiel, keď ma našli pod živým plotom v záhrade. Nebola to moja obľúbená báseň, no mal som pocit, že zodpovedá môjmu rozpoloženiu a postačí na to, aby sa tá láskavá dvojica – ku ktorej ma zavial osud, keď mi smrť klopala na dvere – dozvedela, že viem komunikovať. Takže som napísal:

*Dnes som pozoroval
mesiac a potom
padajúce Plejády.*

*Teraz je noc
takmer na konci,
deň je mladý*

a ja som v posteli sám.

Napísal som ju po francúzsky, po anglicky aj po nemecky, hoci ani jeden z tých jazykov nie je ten, ktorý som používal, sotva som začal rozprávať (čo, pravdaže, viem, ale presne ako v prípade papiera, všetko vyslovené – najmä v chvate – môže byť použité ako dôkaz). Priznávam, že som sa vyžíval pohľadom na prekvapenú *madame* Landowskú, keď si prečítala, čo som zaznamenal, hoci jej to veľmi nepomohlo odhaliť, kto som ani ku komu patrí. A keď slúžka Elsa tresla predo mňa misku s jedlom, mala v očiach výraz, ktorý napovedal, že by ma čo najskôr mali poslať späť tam, odkiaľ som prišiel.

Mlčanie nie je ťažké. Z domova, ktorý som poznal, odkedy mi slúži pamäť, som odišiel pred viac ako rokom. Za ten čas som prehovoril iba v nevyhnutných prípadoch.

Odtiaľ, kde toto píšem, môžem vyzrieť cez malé okno svojej podkrovnej izby. Pred chvíľou som videl, ako po chodníku prešli Landowských deti. Boli v škole a v pekných uniformách vyzerali veľmi upravené – Françoise mala biele rukavičky a slamený klobúčik, ktorému hovoria slamáčik, a jej bratia biele košeľe a saká. Aj keď počúvam, ako sa *monsieur* Landowski často ponosuje na nedostatok peňazí, obrovský dom, krásna záhrada a nádherné šaty, v ktorých chodia tunajšie dámy, nasvedčujú, že v skutočnosti je veľmi bohatý.

Keď som obžúval ceruzku, papa sa ma snažil odučiť od toho zlovyku tak, že mi jej koniec namáčal do rozličných odporných chutí. Raz mi povedal, že mi ju namočil do celkom príjemnej tekutiny, ale vraj je jedovatá, a keď si ceruzku vložím do úst, zomriem. Napriek tomu ceruzka pri zamyslení nad prekladom, ktorý mi dal rozlúštiť, skončila v mojich ústach. Keď to papa zbadal, vykrikol, zdrapol ma za krk a vyvliekol pred dom, kde mi napchal do úst sneh, ktorý som hneď musel vyplúť. Nezomrel som, no odvtedy som často uvažoval, či to nebol iba krutý úskok, ktorý ma mal vystrašiť a odradiť od ďalšieho ohrýzania ceruzky, alebo mi sneh a jeho vyplúvanie naozaj zachránili život.

Aj keď sa usilujem na otca rozpamätať, od nášho posledného stretnutia uplynulo veľa rokov a pomaly sa mi vytráca z pamäti...

Možno je to tak najlepšie. Áno, najlepšie po každej stránke, aby som mohol zabudnúť na všetko, čo sa stalo predtým. Lebo ak by ma aj mučili, nebudem im mať čo povedať. A keď si *monsieur* a *madame* Landowski mysli, že napíšem niečo z toho do denníka, ktorý mi láskavo podarovali, a budem dôverovať zámke s kľúčikom, čo sa mi zmestí do koženého vrecúška, veľmi sa mýlia.

„Denník je miesto, kam si môžeš zapísať všetko, čo cítiš alebo si myslíš,“ vysvetlila mi láskavo *madame* Landovská. „Je to tiež súkromné miesto len pre tvoje oči. Sľubujem, že doň nikdy nenazrieme.“

Horlivo som jej prikyvoval, potom som sa vďačne usmial očami a rýchlo odbehol do svojej spálne v podkroví. Neverím jej. Zo skúsenosti viem, ako ľahko sa dajú porušiť zámky aj sľuby.

Sľubujem na život tvojej milovanej matky, že sa po teba vrátim... Modli sa za mňa a čakaj na mňa...

Pokrútim hlavou, snažím sa vymazať z pamäti, čo mi naposledy povedal papa. Napriek tomu, na rozdiel od spomienok, ktoré sa pokúšam vybaviť si, no odlietajú mi z mozgu ako semienka púpavy vo chvíli, keď si už myslím, že som ich zachytil, táto veta mi neschádza z mysle, nech sa akokoľvek snažím.

Denník má koženú väzbu a šuští tým najjemnejším papierom. *Monsieur* Landowski zaň určite zaplatil najmenej frank (tak hovoria tunajším peniazom) a myslím, že týmto gestom sa mi obaja snažia pomôcť, preto ho použijem. Navyše, hoci som sa naučil nerozprávať, počas svojej dlhej cesty som často uvažoval, či som nezabudol aj písať. Nemal som pri sebe papier ani ceruzku, tak som tie mrazivé zimné noci trávil recitovaním básní vo svojej hlave a predstavoval si, že si píšem verše vo svojej myšli.

Ten obraz sa mi veľmi páči – papa ho nazýval „okno do našej predstavivosti“, a keď som nerecitoval poéziu, často som sa utiekal do rozľahlého priestoru, ktorý, ako hovorieval papa, nepozná hranice. Bol taký obrovský, ako ste si ho želali mať. A vždy dodal, že obmedzení ľudia majú aj obmedzenú predstavivosť.

A hoci sa láskaví Landowski osvedčili ako moji záchrancovia a starali sa o moju telesnú schránku, stále som cítil potrebu stratiť sa vo svojom vnútri, pevne stisnúť oči a oddať sa myšlienkam, ktoré som nikdy nemohol dať na papier, lebo som nikdy viac nemohol veriť inej ľudskej bytosti.

Preto, pomyslel som si, ak niektorý z Landovských bude niekedy čítať tieto riadky – a v hĺbke duše som bol presvedčený, že sa o to pokúsia,